

Lysholt Hansen: I lov om folkekirkenes lønningsvæsen hedder det i § 26:

„Præster og kirkebetjente må ikke modtage vederlag for embedshandlinger, der udføres for beboere inden for pastoratet eller i købstæder og landkommuner med flere pastorater inden for den pågældende kommunes grænser. Heller ikke må vederlag modtages for embedshandlinger, der udføres for medlemmer af folkekirken, som uden at have bopæl i pastoratet eller kommunen har en særlig tilknytning til vedkommende sogn. Herom fastsættes nærmere regler af kirkeministeren.“

Det er for at bringe disse bestemmelser i lønningsloven i overensstemmelse med loven om kirkers brug, at den højtærede kirkeminister har fremsat det foreliggende lovforslag. Så vidt jeg kan bedømme lovforslaget, har kirkeministeren med sit forslag ramt det, der var meningen med den nye lønningslovs § 26. Jeg ser imidlertid i kirkeministerens fremsættelse, at Sammenslutningen af tjenestemandsansatte Kirkefunktionærer i Danmark ikke fuldt ud har kunnet give tilslutning til lovforslaget, idet denne organisation ikke mener, at lønningslovens § 26 forpligter kirkefunktionærerne til at medvirke ved kirkelige handlinger, som udføres for personer, der bor uden for sognet, selv om de nok bor inden for vedkommende kommune, når den kirkelige handling, det drejer sig om, udføres af en anden præst end sognets egen.

Selv om jeg rent umiddelbart vil mene, ligesom den højtærede kirkeminister, at kirkefunktionærerne også i disse tilfælde vil være forpligtet til at medvirke i henhold til lønningslovens § 26, vil det for at få problemet belyst fra begge sider nok være rigtigt, at vi hører lidt nærmere om kirkefunktionærernes synspunkter enten her ved første behandling eller i et udvalg, hvis et sådant skal nedsættes.

Da loven nu skulle til behandling, har den højtærede kirkeminister samtidig for at modernisere loven fremsat forslag om for-

skellige andre ændringer, som jeg på mit partis vegne kan give tilslutning til. Jeg finder det bl. a. helt i orden, at alle faste præster fremtidig ligestilles med hensyn til deres ret til at bruge de kirker, de er ansat ved.

Selv om de foreslåede ændringer af lovens § 7 betyder en indskrænkning i menighedsrådenes medbestemmelsesret med hensyn til, hvad kirkerne kan bruges til, nærer jeg ingen betænkelighed ved ændringerne. Det forekommer mig helt naturligt, at det overlades præsterne uden særlig tilladelse af menighedsråd eller biskop at anvende kirkerne til afholdelse af gudstjenester, der afviger fra den sædvanlige form, til afholdelse af sammenkomster, hvor der synges salmer og kirkelige sange o. lign. Hvis det skal lykkes folkekirken at få større kredse i tale, må der inden for rimelige grænser gives præsterne så frie hænder som muligt til at få sognets beboere til at samles om arrangementer i deres egen kirke. Jeg ved derfor heller ikke, om det er nødvendigt, at præsterne skal have biskoppens tilladelse til at lade afholde kirkekoncerter, kirkespil o. lign. i deres kirker. Rent umiddelbart vil jeg mene, at enighed om sådanne arrangementer mellem præst og menighedsråd burde være tilstrækkeligt. Mon det er nødvendigt med den kvalitetsbedømmelse af sådanne arrangementer, som jeg regner med der ligger i, at biskoppens tilladelse skal indhentes?

Jeg kan ligeledes tiltræde, at der indføres en mere smidig ordning med hensyn til gennemførelse af distriktsdeling, hvor et sogn har over 10 000 indbyggere. Når et sogn med under 10 000 indbyggere ønskes delt i flere distrikter, har det hidtil kunnet gennemføres, hvor sognets præster fremsætter begæring derom. Jeg tror gerne, at der — som kirkeministeren siger i sin fremsættelse — kan forekomme tilfælde, hvor distriktsdeling vil være rigtig, selv om præsterne ikke giver udtryk for ønske om en deling. I sådanne tilfælde vil kirkeministeren efter forslaget overlade initiativet